

O ultimă iubire – povestiri

Corneliu Filip

Editat de **Agata®**

Director: Ion Istrate

Redactor: Dorina Rodu

Copertă: Mihai Pastramagiu - grafician

Tehnoredactare: Dana Mihaela Lupu

Corectură: prof. Dumitru Lavric

Copyright © 2018 Corneliu Filip

Copyright © 2018 Editura Agata®

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al autorului.

SBN:

Editura Agata®

România, Botoșani, Str. „1 Decembrie”, Nr. 25

www.agata.ro; editura@agata.ro

Corneliu Filip

O ultimă iubire – povestiri

După mai bine de o lună profesorul Costică Damian a căutat-o pe Mihaela la telefon. A rugat-o să vină duminică la Carul cu Bere, că are să-i transmită un ultim mesaj din partea lui Aurel.

A sosit îmbrăcată în pardesiul ei grenă, dar cu eșarfa cernită la gât. Profesorul Damian o așteptase chiar la intrare, singur la o masă, lângă fereastră ca să o poată observa când apare. I-a povestit mai întâi despre întâlnirea lor, în urmă cu peste un an, din cabinetul decanului. I-a dat documentele bancare, așa cum i-a promis. I-a arătat și lista, și a rugat-o să mai aștepte, că nu poate intra acum acolo, acasă, la familia Mandache, unde Otilia a rămas atât de singură.

Mihaela tăcea și asculta. Ochii i se umeziseră și se abținea să dea drumul lacrimilor.

„Scuză-mă, la toți ne e greu fără el. Căsnicia mea e și ea terminată. Acum sunt doar mireasa lui cernită. În suflet. Mai am ani înainte, dar va trebui să-i înfrunt singură. Doar cu gândul la el. Și de acolo Sus, ne veghează și ocrotește. El m-a văzut ca pe o Sânziana Hanganu, adică o luptătoare. Și am să caut să fiu. Și dacă am să mai întâlnesc un bărbat măcar să-mi placă, am să fac un copil. Doar al meu. Și am să-i pun numele lui. Aurel, sau Aurelia. Și știi ce mă va dura mereu: că nu voi mai întâlni vreodată vreun alt bărbat care să mă iubească așa cum a fost doar el în stare!”.

Cuprins

<i>Corneliu-Filip, „omul-peniță”</i>	5
I. Sindromul Afganistan	7
II. Patriarhul	53
III. Nunta din lunetă.....	75
IV. Tatăl din vis	87
V. Noaptea bejenarilor	101
VI. Pecetea numelui.....	119
VII. Drumuri de pribeag	143
VIII. Ștabii lui Toader.....	161
IX. Acasă, la Storojineț, după decenii	177
X. Confesiunile unui ovrei antisemit!	225
XI. Visul Danielei.....	245
XII. Caritas – pierderi colaterale	255

XIII. Bunicuța de la Cernobil 291

XIV. O ultimă iubire 363

De același autor

Reportaje:

Secvențe botoșenene, Editura Sport-Turism, București, 1982
Oameni și pasiuni, Editura Sport-Turism, București, 1985
O mașină străbate lumea (în colaborare cu Ion Chingaru),
Editura Sport-Turism, 1987
Pasiuni și afaceri, Editura Haiku, București, 2000.
Ion Ghițulescu – Omul de la microfonul radio, Editura RAO,
București, 2013.

Note de călătorie:

Bun găsit Japoniei!, Editura Haiku, București, 1994.
Un român prin Israel (în colaborare cu Zvi Barbiro), Editura
Carta, Ierusalim, ed.I, 1997, ed.II, 2010
Pelerinaj 2000 – Întâlniri în Israel, Editura Haiku, București,
2000
America sub semnul terorismului, Editura Axa, Botoșani
*Mărturii de la românii din jurul României (Bulgaria, Serbia,
Ungaria, Ucraina și Republica Moldova)*, Editura Asociațiunii
ASTRA, Sibiu, 2011.

Proză:

Omul de la Soare Răsare, roman, Editura Haiku, București,
2000
Marea schimbare, roman, Editura Agata, Botoșani, 2011
Singuri în tranziție, povestiri, Editura Orion, București, 2000
Mesaje vesele de pe Corabia nebunilor, povestiri umoristice,
Editura Axa, Botoșani, 2004

Corneliu-Filip, „omul-peniță”

Realitatea noastră de prefațator presupune o omologare-bineînțeles simpatetică – cu felul de a scrie, cu acel modus vivendi caracteristic oricărui autor.

Corneliu Filip este un reporter, dublat și de un povestitor, dar nu atât în linie sadoveniană lirico-simbolică, mitico-arhetipală, ci mai degrabă în registrul lui Geo Bogza din Sări de piatră, de foc și de pământ.

Nu întâmplător aceste trei elemente (plus aerul, firește) domină spațiul narativ, transformându-l într-un mediu matern, prielnic firii, mediu al satului moldovenesc ancestral, axat pe dreapta cumpănă, pe solide temeuri etice și pe continuitate. E satul prototipal în care s-a născut-blagian-veșnicia, egală cu sine, curgând alene, dar aducând vânturi năprasnice, care sunt ale destinului.

Aceasta-i „filosofia” elementară a eroilor săi, care-și trăiesc viața cu cunoscuta seninătate mioritică, dar și cu o putere rezistentă în fața vitregiilor.

Autorul nu ține decât să ne spună întâmplări adevărate despre oameni adevărați, convins fiind că realul e superior ficțiunii, că documentul depășește invenția epică.

Este, cu o expresie a lui Flaubert, un „om-peniță”, care pune preț pe precizia și rapiditatea notării, pe veridicitatea documentară și pe esențialitatea psihologică a trăirii. Nu există stări, pentru el, ci numai momente sufletești luminătoare.

Personajele toate seamănă lui Petrică Țârnea, omul care trece de toate cumpenele vieții și care găsește tărie în singurătatea amintirilor: „El, Petrică Țârnea, a mai avut parte de cumpene în viață. Au trecut, anii aceea, s-au depărtat, numai că au lăsat urme ce nu se mai șterg, chiar dacă zac ascunse în adâncul sufletului său și îl recheamă doar când e singur, singurel. Și de fiecare dată se reînnoadă mereu pățaniile din acel an blestemat, de cazne și neguri”.

Ceea ce-l descumpănesc pe țăranul nostru, om prin excelență al firii și al firescului, sunt drumurile înstrăinării: ale războiului, ale exilului, ale bejeniei, ale aruncării în spații străine: rusești, afgane, unde este pândit de spectrul morții iminente.

Corneliu Filip prezintă oamenii (adevărați) și întâmplările (adevărate) în negru, culoarea pământului, culoarea lemnului calcinat, culoarea întunericului care se lasă adesea, nemilos, deasupra caselor, satelor, orașelor, deasupra vieții particulare a oamenilor.

Drumurile geografice (or, se circulă mult în povestirile sale: pe ambele maluri ale Prutului, în alte locuri și zone ale lumii) sunt căi ale destinului, sunt „călițe rătăcite” (ca în credințele populare) marcat de blesteme, cazne și neguri.

Învingător, la sfârșitul călătoriilor primejdioase, iese spiritul, așa cum se întâmplă în cea mai reușită povestire a sa care dă și denumirea volumului: eroina care-și pierde iubitul, îi rămâne credincioasă prin dragostea pe care i-o va purta în continuare.

Să ne aplecăm cu încredere asupra acestor pagini care poartă pecetea neîntinată a adevărului.

Acad. Mihai CIMPOI

I. Sindromul Afganistan

Trecuse de miezul nopții, dar petrecerea era în toi. Muzică, dans, bucate alese, vorbe multe, acoperite de muzică, râsete, încât greu se mai înțelegeau mesenii între ei. Mai ales că sticlele de băuturi tari și vin bun erau la îndemâna tuturor.

Vasea era obosit, plictisit. Venise mai mult la insistențele soției și fiicei. N-avea chef de nuntă, deși-i plăceau distracțiile, voia bună. A avut o săptămână grea, iar la sfârșitul ei avea nevoie de o relaxare. Ar fi vrut să rămână acasă, în grădină, unde-l așteptau atâtea de făcut. Totuși s-a suit la volan, după o noapte de gardă, a trecut Prutul – hotar pe la Sculeni și la prânz a fost în lași. A prins câteva ore de somn (două – trei? !) și a crezut că i-au fost de-ajuns.

Se învățase să doarmă pe furate, adesea iepurește. Și totuși, acum simte iar o toropeală, pleoapele parcă aveau margini de plumb, De aceea se ridicase de la masă, nu ca să danseze (o făcuse deja la insistențele nevestei), ci să ia aer. Aerul nopții, răcoarea ei, care să-i aburească fața și să alunge târcoalele somnului.

Afară, pe terasă însă era altă nuntă. Și mai mare, cu meseni și muzică și mai și! Atunci a făcut cale întoarsă în hotel și a urcat în cameră. Acolo era în sfârșit liniște. Nu așa cum și-ar fi dorit, că mai ajungeau până acolo, la etajul trei, vibrațiile orchestrelor. N-a aprins lumina. Întunericul îi făcea mai bine atunci. Dincolo de fereastră el era mai adânc din cauza

copacilor care urcau dealul. S-a întins, așa îmbrăcat, la cămașă albă, cu dunga impecabilă așa cum îi plăcea soției să fie mereu. Lui nu-i displăcea, dar nu avea timp de el. Avea destule pe capul lui de făcut în casă și grădină.

Ambuscada din munți

A închis ochii. Dar dincolo de ei, o geană de lumină. Care creștea, creștea... Dincolo de conturul cenușiu al muntelui, purpura tot mai străvezie a cerului, cu ultimele licăriri de stele, cu globul palid al lunii la jumătate de pătrar, roșind tot mai mult, ca un val tot mai transparent și purpuriu. Pe măsură ce acea lună pe jumătate pălea, ducându-se obosită la culcare, ca un gheb de uriaș, deranjat din pânțele muntelui, se ridica grăbit discul solar. Mai aveau doar 5 Km. până la punctul final al marșului, un sătuc adăpostit într-un căuș de pietre, de stânci, Ulug.

Poteca urca domol, cotind adesea, șerpuiind pe o vale seacă. Doar primăvara când năvăleau puhoaietele născute de sărutarea razelor soarelui primăvăratec, cunoștea susurul apei. Dar, atunci, în august, totul era calcinat. Ici și acolo, mai la dosul pietrelor, al bolovanilor rostogoliți de pe versanți, smocuri de iarbă sau arbuști. Mergeau încet, în șir, unul după altul, la câțiva metri distanță, cu simțurile încordate la maxim. Deși mijeau zorii, nu închiseseră un ochi, după ce li s-a dat deșteptarea, echiparea și plecarea în misiune.

Borea, adică Borislov, flăcăul cel înalt și blond mergea în față. Pășea ca un pisoi care-și adulmeca prada. Avea un al șaselea simț, spuneau mulți și de aceea mergeau, cum se spune, pe mâna lui. Dacă peste zi s-au copt în corturi, noaptea venea ca o izbăvire, cu răcoarea ei. Un fel de a spune, dar față

de cele circa 50 de grade de peste zi, doar 20 de grade noaptea era altceva! Primiseră misiunea să depisteze și să lichideze un nou grup de bandiți antiguvernamentali, care a fost semnalat acolo pe vale, nu departe de Jalalabad, aproape de granița cu Pakistanul spre munții cei înalți Hindukuși, considerați un fel de frați mai mici ai Himalayei, spre frontiera cu China. Aerul era curat, plăcut, dar puțin, doar trecuseră de 3000 de metri altitudine. De aceea pasul era mai greu. Ochii se deprinseseră cu întunericul și zorii de zi. Mai aveau și ochelari speciali, dar ziceau ei, totul e propria intuiție și în șoapte, vrerea celui de sus, chiar dacă toți erau ateii în acte și vorbe, dar fiecare cu credința lui în suflet: în Hristos, Mahomed sau Buda.

Învățaseră pe de rost traseul, așa cum era el marcat pe harta trimisă direct de la Moscova, prin comandamentele de la Kabul și cel de la Jalalabad. Erau marcate tot felul de denumiri scrise în trei alfabete: rus, englez, adică „latinuțe”, cum le spuneau ei, dar și în caligrafie arabă pe care o putea citi și spune doar Ahmed, tadjicul, plus ceilalți șapte musulmani din plutonul lor de 33! Erau tătari din Tatarstan, acea republică autonomă de pe Volga, întinsă spre Urali. De acolo era și șoferul său, Petea, numai că el spunea că nu-i tatar, ci ciuvaș, ai săi fiind, nu musulmani ca tătarii, ci creștini. În fapt s-a mărturisit el lui Vasea, șeful său direct, bașcan-ul, rușii i-au creștinat, dar în inima cred că, orice ființă, animal sau plantă își are sufletul propriu, de care să ținem seama dacă vrem să ne fie bine. Așa a crescut el printre ai săi, în mijlocul pădurii, pădurar din tată-n fiu, din moși strămoși. Iar ai săi, accentua el, nu sunt tătarii, ci bulgarii! S-a minunat la început Vasea, dar i-a spus că pe acolo s-au perindat multe neamuri. Multe au plecat mai departe, dar ei s-au urcat mai spre păduri și munți,

dându-se din calea celor care tot veneau de dincolo de Caspica și Aral.

Vasea îi spunea că la el la Moldova pe flăcăii ca el îi prindeau cu arcanul ca să-i ducă apoi la oaste. El nu zicea nimic, doar zâmbea arătându-și dinții și zburându-și mustăcioara deasupra lor. N-avea trăsături ca tătarii și de aceea ei ziceau că ar fi rus. Nu-i răspundea lui Vasea decât afirmativ. Fusese învățat de ai săi că șefii au totdeauna dreptate. Nici tătarii „lui Vasea” nu-l luau cu ei. Nu era de-al lor. De-al lor într-o credință, deși toți erau comsomoliști. În acte și ședințe. Nu i-a fost ușor lui Vasea Ceoban să se „adune” cu ei. Nici ca el să le fie șef. Auzise, dar și văzuse cu ochii săi, de când l-au luat și pe el la oaste, în cea sovietică, cum erau acolo rosturile, ierarhiile. A întâlnit, pe unde a trecut, ca pregătire, până a ajunge acolo în Divizia a 40-a dislocată la cererea noului guvern de la Kabul, că toți ofițerii, adică șefii mai mari, erau dacă nu ruși, ucraineni sau bieloruși, iar ceilalți neslavi. S-au întrebat cei din preajma sa, cum a ajuns el, moldovean, adică neslav, sergent, să comande o grupă ca a lor? Îi e și lui greu să le explice, iar lui însuși să-și amintească!

L-au luat ceva mai târziu să-și satisfacă serviciul militar. L-au lăsat să-și termine școala medicală, să iasă felcer și să-i folosească asta și în timpul efectuării stagiului militar. Numai că li s-au schimbat socotelile și l-au dat la instrucție pentru forțe speciale. Era flăcău înalt, 1,87, spătos, făcuse sport: mai întâi pe toloacă în sat, fotbal, dar și trânte, ceva baschet și gimnastică. Li s-a spus că sunt pregătiți să plece în misiune într-un stat aliat din Tratatul de la Varșovia. Se visau în Republica Democrată Germania. Acolo era visul multora: fie

soldați, dar în special ofițeri. Se puteau întoarce, nu doar cu decorații, dar și tot felul de „cumpărături”!..

N-a ținut mult această iluzie... li s-a spus apoi de Angola și Siria, unde să fie instructori pentru folosirea armamentului sovietic...dar nici acolo n-au fost aleși. I-au mutat cu instrucția de lângă Kiev și Kazan, dincolo, în Asia, la un aerodrom de lângă Dushambe. A venit la ei un alt ofițer, Ivan Pavlovici, mic, blond și îndesat. Avea un adjunct, Mitea, un ucrainean vânos, tot blond, dar rău, bătăuș și bețivan. Căuta prilej de gâlceavă și pedepse din orice! Nu i-a scăpat nici Vasea. Dar nici Mitea! Au ținut cont că era afumat și nu erau în cazarmă. L-au înfruntat, că l-a înjurat de mamă, alte măscării și l-a lovit primul. Erau mai mulți de față. A încasat primele lovituri, dar apoi l-a pisat de l-a lăsat lat, acolo, în colbul uliței și fața crâșmei. Care le servea votcă numai militarilor. Localnicii, musulmani fiind, beau doar pe ascuns.

La „judecată” Ivan Pavlovici l-a găsit vinovat pe Mitea și l-a transferat. „Tu, Vasea Gheorghevici, dacă l-ai putut dovedi pe Mitea, înseamnă că ai curaj și stofă de nacialnic. Te fac nacialnic, sergent la grupă...”

Nu s-a bucurat prea mult de favorurile celui care l-a „promovat”, căci avea și el „gâtul larg și setos”. Când au venit sub comanda lui, Vasea, Borea și Sașa, adică „cei trei mușchetari”, cum își spuneau ei, ca „frați de arme”, Ivan Pavlovici i-a chemat și cercetat dacă se pricep la făcut samagon? Că „unul polac și altul moldovean, trebuie să știe asta, nu ca musulmanii aiștea, care se fac că nu le place. Nu-i lasă Allah, al lor”. Ori atunci, acolo, el, Ivan Pavlovici, li-i tată și Allah...și ce-o mai fi... plus o serie de înjurături curate rusești...

Le-a zis că-i duce cu el în Mongolia și de aceea fac așa instrucție, dar, n-a fost să fie nici de data aceasta! Ivan a

mai făcut o băută zdravănă și s-a bătut cu un grad mai mare! Așa că au plecat ei, amândoi, n-am mai aflat unde și nici nu i-a interesat. Iar pe ei cei „trei” rămași la urmă, de care nu s-au mai lăsat alții „cumpărați”, s-au trezit cu un alt șef, un maior rus, care i-a îmbarcat într-o noapte și au decolat... Unde?! “Ne-au spus că vom fi parașutați undeva în munții Alpi, într-un exercițiu cu comandamentele Tratatului, undeva în Europa.” Ce-i drept am coborât în munți, dar ce munți, cenușiu – maroniu și golași, ciudați. Numai piatră...” Nici nu prea am auzit noi de Afganistan. Mi-a plăcut mie geografia, dar ce mă interesa pe mine o țară așa departe, față de Moldova mea. Erau undeva la „mama dracului” cum spunea bunelu! Ori eu tocmai acolo ajunsesem: la mama dracului cu toți dracii lui! De fapt Ahmed tadjicul, mi-a dat ghiont, acolo sus, în avion. El văzuse bine încotro am luat-o. Era de prin partea locului, nu departe de graniță. El mi-a arătat râul, Tanzi, îi spun ei, Amu Daria, ceialți. Așa-l știam și eu. E pe „granița sovieto-afgană, acum tadjică”!

Când am pus piciorul pe pământul, de fapt pe piatra aceea roșiatică, ni s-a cuibărit în suflet un fel de teamă. Acolo nu mai erau exerciții, așa cum am făcut până atunci, ci lupte adevărate, cu morți sau schilodiți. „Câți dintre noi se vor mai întoarce de acolo teferi, așa cum au venit?!” Știa că statul mare sovietic e lider mondial în lupta pentru pace, în sprijinul celor mulți și asupriți. Că le dă arme, îi instruieste, dar să și poarte război, lupte, parcă el nu auzise!?”

Vasea revede, acolo, în vis, prima zi, prima noapte, acolo, în cort, în acel perimetru cu vâlătuci de sârmă ghimpată, bolovani, saci, panouri. I se strecurase în suflet un fel de teamă, de frică. Atenț la fiecare zgomot, mișcare. Ca acolo, în acel răsărit de zi, sus în munți, în acea blestemată zi de sfârșit de august... Trecuseră deja peste opt luni de Afganistan.

Văzuse de atâtea ori moartea cu ochii. A trecut pe lângă ea și a scăpat. Asta l-a încurajat și îndârjit. A ajuns să creadă în steaua lui norocoasă, pe care o căuta, căuta mereu, în nopțile acelea, care cădeau brusc și se destrămau la fel de grăbite. Ca atunci...

Mergeau încet. Auzeau cum suspină pietrele sub bocancii lor. În rest era liniște. Doar când și când un fâlfâit de aripi de la vreo pasăre care-și lua zborul, scoțând adesea sunete ce sfărtecau liniștea dimineții. Cu vreun sfert de oră înainte au trecut în fugă pe lângă șirul lor, trei capre de munte ivite brusc dintr-un clin de piatră îngropat în noapte. S-au speriat și unii și alții. Le-au lăsat să treacă la vale. N-au deschis focul. Aveau consemn să n-o facă decât în caz de atac. Le-ar fi surâs o friptură de căprioară, precum o găseau iarna acasă, rătăcind peste câmpurile de lângă sat...

Valea aceea făcea o întoarcere bruscă, într-un fel de defileu, de strâmtură, către dreapta. Soarele a ajuns drept în fața lor. Și-a scos „capul” de după versantul încă întunecat de peste vale, fixându-i ca un reflector uriaș... ca pe un șir de vânători adulmecând prada, pericolul...

Câteva pietre s-au rostogolit de pe versantul luminat. Toți și-au îndreptat privirile într-acolo. Panta se vedea toată. Nu era prea înaltă, dar de după dânsa se zăreau alte piscuri înșirate până dincolo de alt cot al defileului. Știau că e partea cea mai grea, mai expusă. După ea era satul Ulug. Așa scria pe hartă. Să fi trecut un minut sau mai multe?! Timpul se dilată în momente de asemenea încordare, așteptare. Și un nou șir de pietre rostogolindu-se în fața șirului. Urmă de trupul unei capre de munte. Trupul ei, cu o săgeată, parcă înfiptă în gât, se rostogolește vijelios, până cade cu o bufnitură în capul coloanei lor, în fața lui Borea, cercetașul. N-a apucat să se

apropie, să o cerceteze, că cei din spate au auzit o bubuitură puternică, improșcând pietre, schije, sânge, reverberând de-a lungul defileului. N-au prins să se dumirească și să acționeze, că a început „dansul”, a coborât infernul peste ei. Din față, de pe panta rămasă în umbră, s-a abătut o ploaie de gloanțe în cadență, iar de sus, alta de pietre, care i-a culcat pe toți la pământ. Fuseseră prinși într-o ambuscadă.

Și-a ridicat, mai mult instinctiv mâna la cap, să-l protejeze de pietrele care se rostogoleau dislocate din peretele stâncos, din dreapta de rafale, iar cu dreapta a împins în față pistolul gata să tragă. Dar unde, în cine? N-a așteptat mult răspunsul... Mitralierele au încetat subit, dar răpăiau kalașnikovuri. A întors brusc capul spre vale și a văzut apărând brusc un turban înfășurat și vârful armei. A tras instantaneu. Foc automat. A mai prins să vadă capul înfășurat coborât la fel de brusc cum apăruse. În secunda următoare, rostogolindu-se spre a se lipi de stâncă -și proteja spatele, a văzut un alt afgan, înveșmântat într-un fel de bondiță, șalvari, dar cu capul descoperit. Se încăierase, corp la corp, ca într-o trântă, cu Ibrahim tătarul. I-a urmărit atent până ce banditul i-a întors spatele. Atât i-a trebuit lui Vasea, s-a ridicat în genunchi și a tras. Doar de două ori, ca să fie sigur. A văzut cum corpul aceluia s-a prelins din brațele tătarului său. Și atunci, după un șir de pietre, care i-au lovit brațul, sfâșiindu-i tunică, s-a trezit cu un alt afgan, față în față, alunecat atunci pe versantul din dreapta. Parcă venise pe un topogan. Avea în mână un pumnal. Razele abia născute ale soarelui au clipit de câteva ori pe lamă. Era ca un rânjet al morții, îi străfulgeră lui o idee...

I-a prins mâna chiar la încheietură, cu cealaltă i-a fixat celălalt braț. Își cântăreau apoi picioarele încercând, fiecare să-l agațe pe celălalt, ca să-l răstoarne. Știa, din trântele de pe toloaca satului, cu flăcăi de-o seamă, că e momentul cel mai

decisiv și periculos. Mai ales că între ei era lama pumnalului. Dar așa, în picioare, era mai expus oricărui glonte rătăcit. S-au împiedicat reciproc și s-au rostogolit. Mâna dreaptă rămânea puternic înțeleștată. S-a împiedicat și a căzut pe spate. Pe un bolovan sau corp? Ori amândouă? N-avea timp de răspunsuri în acele clipe. Lama pumnalului era aproape scrijelind piatra.

Încet, încet, se ridica, gata să-și schimbe direcția spre obrazul său... Își simțeau amândoi respirația găfăită. Transpirau. Îi vedea fața maronie, pătată, cu cicatrice care se pierdea în barba deasă, neagră, dar murdară de praf și stropi de sânge pe stânga, spre ureche. Nasul era lung, cu nări dilatate, cu peri negri agitați de respirația puternică. Era care pe care..? Cine urcă la Allah sau la Dumnezeu?! Sau rămâne pentru o altă încercare?! Mai trecuse prin asemenea cumpănă, dar era prima dată când își privea dușmanul atât de aproape. Simțea că brațul drept nu va mai rezista mult încordării, iar când va ceda, va fi gata cu el...

Era epuizat, dar voia să trăiască, să scape, să supraviețuiască. Dar cum?? A simțit în acel moment cum un picur de sudoare prelins de pe nasul lung, corioat, al adversarului, i-a ajuns între buze. Era sărat, greșos, dar atunci i-a străfulgerat ideea... Cu un ultim efort și-a ridicat capul brusc, cu ultimele puteri, și l-a prins fulgerător de vârful nasului. Și-a înțeleștat maxilarul și a tras. ... A auzit slobozindu-se un răcnet, strânsoarea mâinii a cedat, Stânga i s-a eliberat, afganul prinzându-l cu ea de cap. Atât i-a trebuit. Mâna lăsată liberă a coborât fulgerător la șold, a apucat revolverul pus sub centură și a apăsat puternic pe trăgaci. Atunci și-a văzut eliberată și cealaltă mână. Corpul dușmanului, cu toată greutatea pe el a fost cuprins de spasme, parcă ondulându-se ca un pește uriaș, care se zbătea spre apa izbitoare. Era și el plin de sudoare. Cu un ultim efort l-a împins. Acela mai